
A LANTIDÁK FELFEDEZÉSE

TRIPICONI SZTORI

IFJÚSÁGI SCI-FANTASY
SOROZAT

ROBIN O'WRIGHTLY

---

1. Második nap reggel

– Jól aludtatok?

A Ponti lányok egyszerre libegtek le a lépcsőn, hogy reggelivel kezdhessék a napot. Abnim nagyon megkedvelte őket, hiszen mindig szeretett volna még lánygyermeket, de Jeél nem adott neki többet. Bár így utólag nem bánta, mert nem kellett egynél többért aggódni. Runnust, a fiát pedig már a föld gyomra őrizte. Érte hiába aggódott volna, el kellett fogadnia a megváltoztathatatlant, és engednie őt.

Az azóta eltelt évek során Gregoria pótolta a bátyja hiányát. Alapjában véve nőies volt, de ha kellett, akkor harcias, mint egy férfi, különb sok katonatársánál. Előbb lett zászlóaljelső, mint a hasonló korú bajtársai, megszégyenítette őket képességeivel és erejével. De most ez a szőkévé varázsolt amazon meglehetősen fáradtan üldögélt az asztalnál. Hiába regenerálta a testét az amulett, lelkileg volt kimerült, nem fizikailag.

Miután mindenki helyet foglalt, Daniel is megjelent teljesen felszerelt álcájában. Megint úgy nézett ki, mint egy idegen perallantida, tökéletesen elfedte arca jellegzetességeit a sötét álszakáll.

– Jól, köszönjük szépen – felelt a kérdésre mosolyogva Arabella.

– Sokkal jobban, mint gondoltam volna – tette hozzá elégedetten Susanna.

– Én úgy aludtam, mint a bunda! Ti nem? – csatlakozott Daniella a társalgáshoz.

Édes kis semmiségekről beszélgetünk, ez már a vég – gondolta Gregoria, aki lassan kezdett észhez térni, miután meggyőzte magát: talán ez a nap változást hoz az életébe, de jó irányban. Ki tudhatta előre? Még az sem, akinek olyan jók voltak a megérzései, mint neki.

– Hamindilyen jól érezzük magunkat, akkor itt az ideje elkezdni küldetésünk második napját – nyitotta meg Daniel a reggelivel egybekötött megbeszélést. – Először is hálával tartozunk Abnimnak és Gregoriának, hogy megvendégelnek minket. Másrészt a mai feladataink közé tartozik a királyi pár, a szüleim felkutatása. Nincs sok időnk, bár ne kéne folyton erre emlékeztetnem titeket... De muszáj elmondanom. Annyi előnyünk van, hogy nem olyan nagy a Város, hogy ne akadjunk a nyomukra. Erre az esetre nálunk vannak a tervek is. Egyvalami biztos, ha a secundusi feljárónál lévő laboratóriumban tartják őket fogva, oda most nem mehetünk vissza. Nagy eséllyel Kris, az áruló és Wieslowski, az örült már a föld alatt vannak. Nézzétek, megmutatom, mire gondoltam első körben!

Miután befejezték a reggelit, és feltöltek energiával, Daniel elővette és kiterítette a tekercseket az asztalra. Mindenki köré gyűlt és igyekezett nagyon odafigyelni.

– Nahát, ezen rajta van a felvonó – csapott le a tervrajzra Maurice egy építész szemével. Meglepetését

---

---

az anyanyelvén fejezte ki, nem törődött azzal, megértik-e a többiek.

– Igen, Gregoriával egyeztettünk, és frissítette a tervrajzot az éjjel.

– Ezt Gregoria rajzolta? Mert azt mondta, te nem tudsz – kerekedett el az egyetemista szeme.

A harcosnő a füle hegyéig elpirult.

– Nos, hát, igen. Remélem, megfelel – felelte Daniel.

– Nagyon ügyes – dicsérte Maurice. – De miért nem árultad el, hogy ilyenre is képes vagy? Mindig meglepsz valamivel, te lány! Ha ezt tudtam volna, éjjel fent sem kellett volna maradnod, mert én is segíték az átrajzolásban.

– Köszönöm, örülök, tényleg! Biztosan lesz még rá alkalom. Térjünk rá a mai pontos napirendre! – Gregoria arcszíne rákvörösre váltott. *Muszáj ezt?! Daniel, ments ki, erre semmi szükségem!*

– Át kell néznünk, melyek lehetnek potenciális bűvőhelyek, ahova bezárhatták apámat és anyámat – vette az adást a királyfi, míg Abnim csak titokzatos mosollyal hallgatott.

Az atlantidák megjelenésével ő egyedül a reményre koncentrált: végre visszakapta a lányát, tehát újra volt értelme harcolni az igazságért. Úgy döntött, ha már Gregoria ennyire megkedvelte ezt az idegent, ő nem áll az útjukba, akkor sem, ha a törvény mást mond. Kezdték modernebb szelek fújdogálni – ahogy a földfelszíniek mondogatták –, a változás, a megújulás fuvallatai terjengtek a levegőben. Nem beszélve arról, hogy egy atlantida ellen csak egy atlantida küzdhetett Abnim szerint.

– A Tiltott Negyedben egy ideje gyanúsan nem jár senki – mondta a veterán.

– Az hová esik a rajzon? – érdeklődött Maurice.

Lorenzo sem akart lemaradni, bár ő csak azt értette, amit a perallantidák mondtak.

– Azért, mert tiltott, nem?

– Nem úgy értem – igazította ki szelíden Abnim.
– Hanem hogy ott rendszeresen, mindennap volt egy rituális őrjárat Hieronimusz királysága idején. De amióta AZOK átvették a hatalmat, mindenki kerüli a helyet.

Gregoria közben megmutatta Maurice-nak a zónát a rajzolt képen: messze volt a többi ismert feljárattól, az egész Várost át kellett volna szelni érte.

– De akkor miért tiltott?

Lorenzo még mindig nem értette az összefüggést.

– Ez itt csak egy név. Az épületek szempontjából nincs akkora értéke, mint az embereknel. Igazából réges-régen lezárták az őseink. Akkor tiltott volt, de ma már csak egy emlékhely. Talán a kulcsa sincs már meg... Sosem tudtuk kinyitni a kapuját. Próbálkoztunk pár száz évig, aztán feladtuk, azóta nem foglalkoztunk vele.

– Ha ez így van, Wieslowski hogy juthatott be oda?

– A válasz talán az atlantida mivoltában keresendő. Nem is biztos, hogy bejutott, inkább csak elvonta onnan a figyelmet és az erőforrást, mert ezzel próbál manipulálni. Ki tudja? Az a fickó nem normális.

Abnim megborzongott, mert sosem állhatta a kiszámíthatatlan embereket.

– Gondolod, hogy ott lehet Hieronimusz király és Szol királyné? – kételkedett Gregoria.

– Akár, de az is lehet, hogy mást találtok ott, ami közelebb vihet a megoldáshoz. Úgy gondolom, most minden segítség jól jöhet. Ha úgysem figyeli senki azt a helyet, egy próbát megér, hogy megnézzétek.

Most Lorenzón volt a hitetlenkedés sora.

– Minek, ha úgysem nyitja semmi?

Gregoria, aki hirtelen a hitére talált, visszavágott:

– Mi van, ha tényleg atlantida tudás kell hozzá?

– Én csak virtuális gépeket tudok feltörni, rám ne néztek! – nyögte be Matteo.

– Ne legyetek már kishitűek, gyerekek! Egész idáig csodák sorozata vezérelt titeket, és most egy kis lakattól megfutamodnátok? – fakadt ki Abnim.

Daniel gyorsan kiadta az ukázt, hogy lenyugtassa a kedélyeket:

– Ketté kell válnunk, ahogy tegnap. A Savájeél elindul a Tiltott Negyedhez, a Lantanera pedig megnézi a secundusi feljárót, mi lett ott a helyzet tegnap óta. Ők még úgysem láttak titeket. Mi már feltűnők lennénk, ránk felfigyelnének. Tegnap is egy hajszálon múlt, hogy megmenekültünk.

– Egyetértek – bólintott Gregoria, mint vezetőtárs.

Ezzel mindenki elindult a dolgára. Abnim újfent felszerelte őket minden földalatti jóval, semmit nem vont meg tőlük, az általa felfedezett reménysugaraktól.

Savájeél és Lantanera, hasonlóan az előző naphoz, megállt a hátsókert udvara mögötti kapunál.

A királyfi Gregoria kezébe tette a dobozt az amulettel.

– Vidd el Kosta kristályát! Legyen nálad is egy pluszban. És... vigyázz a fiúkra! Hozd vissza őket épségben.

A kis amazon mosolyogva átölelte a fiút, erősen és hosszan, mint aki a lelkében is elbúcsúzott tőle.

– Te pedig ügyelj a puccos hercegeidre, egyben maradjanak, különben mit mondanánk a három fentlakónak?

Való igaz, a halál és a bukás mindennap ugyanúgy leselkedett rájuk, mint a túlélés és a siker. Annyi volt a különbség, hogy míg az elsőt könnyűszerrel elérhették, a másodikért meg kellett dolgozni.

Vajon mi lehet a palotában, mit csinálhatnak most az asszonyok? – jutott a királyfi eszébe.

A Pontik gyakran gondoltak az otthon maradottakra, de a perallantidában csak ezen a reggelen tudatosult, hogy Ludovica, Larissa és Beatrice mennyire aggódhat fent az övéikért. *Vajon Lorenzót és Maurice-t ki várja otthon?* Az olasz fiú az apját és két öccsét hagyta a felszínen, a francia srác pedig egy egész országot. Amikor Tripiconban beszélgettek, ismerkedtek a pihenőidejükben, barátkoztak is kicsit. Akármennyire végigrohantak ezen a bő hónapon, ő a szívébe zárta őket, és tudta, hogy Gregoria is, egyet különösképpen.

A nyár elején Daniel még nem gondolta volna, hogy a lázadása és önzése ennyi barátot hoz majd, akiknek sokat köszönhet az ősszel. És elveszíti a szerelmét, aki valaha mindent jelentett neki. De lehet, hogy a szívében nem változott semmi, csak a szereplők cserélődtek...

– Ne aggódj a Ponti asszonyok miatt! – szólt hirtelen Gregoria, mivel hallotta a társa gondolatait. – Felmegyünk a lifttel, és küldünk nekik üzenetet Kloéval.

A Savájeél és a Lantanera ismét azzal az intellemmel vált el a kapunál, hogy este, de legkésőbb a tizenkencedik órában találkoznak Abnim házában, illetve bármi adódik, fényüzenetet küldenek egymásnak.

---

2. A földrengés

A Savájeél a kéregfal mentén közelítette meg a tervrajz szerint jelzett Tiltott Negyedet. Nem akartak még nagyobb feltűnést kelteni, mint amennyire már amúgy is sikerült. És minél tovább húzódott a küldetés, annál valószínűbbnek tűnt, hogy a Város akarva-akaratlanul megbolydul, mert még a leglustább pletyka is végigrobogott egy héten belül egy alig háromezres lélekszámú, zárt közösségben. A kerülőút miatt kirándulásuk hosszabb lett a tervezettnél, de nem bánták, mert ők is sokat reméltek a lehetséges a felfedezéstől.

A tizenharmadik órában, azaz délután egykor haladtak el az utolsó feljártat barlangja mellett, amelyet elhanyagoltak az őrzői. Bekukkantottak a barlang száján, és látták, hogy nem volt benne kabin, ösöreg lépcsősora pedig elkopott a használattól. Omladék zárta el a tetejét, ki tudja, hova vezethetett egykor. Daniel azonban nemcsak be akart nézni, hanem közelebbről is meg szeretne volna vizsgálni. Ösztönösen előrement, megkerülte Silviót, hogy lássa, nem talál-e egy elrejtett alagutat, vagy bármilyen további járatot a barlang belső oldalán. A feljáróhoz rövid lépcsősor vezetett, hamar felértek a tetejére, onnan néztek be a barlang száján.

– Gyerekkorom óta nem jártam itt. Bújócskáztunk a barátainkkal, de aztán ráuntunk. A szakadárok is

---

---

megkeserítették az életünket, úgyhogy nem sok időnk maradt játszani. Viszont sosem kérdeztük meg, miért nem végeztek karbantartást ezen a feljáraton – hűmögött a királyfi, miközben körbenéztek a boltozatos falakon. – Arra gondoltunk, talán az óceánba vezet, vagy beomlott valamelyik földrengéskor...

– Gyakran reng itt a föld? – kérdezte Susanna, akit az elmúlt időszakban egyre jobban kezdett érdekelni a geológia, vagy inkább földtanhallgató.

– Ahogy vékonyodik a kristályburok, úgy válik egyre instabilabbá a Város fala. Közben fortyog alattunk a magma, mozognak a kőzetlemezek. Ahogy a könyvtárakban olvastam, ezen a környéken minden évben egy centimétert távolodnak egymástól. A mozgások most már egyre gyakoribbak. Elég nyugtalanító, hogy közben egy háborút is meg kell vívnunk.

Daniel körbejárta a helyet, hátha elkerülte valami a figyelmét, amely az amulettel természetszerűen erős volt, de sosem tudhatta. Mostanában sok más foglalta le: a küldetés, amelyeken keresztül ment, az új barátai, vagy éppen a régi... Egyszóval már nem tudott olyan erővel koncentrálni a feladataira, mint annakelőtte, ezért inkább kétszer is megnézte, nincs-e bármilyen gyanús vagy szokatlan a feljáróban. De az csak romos és elhanyagolt volt, a felvezető utat is kövek borították. Itt hosszú évek óta senki nem ment fel a felszínre.

– Jeleznünk kell a Lantanerának, hogy mit találtunk – nyúlt a derekára erősített bőrtáskába Máréis amulettjéért. – Kevesen tudják, de a telekommunikációs eszköz dokkoló nélkül is működik, ha van egy plusz, aktiválható

---

kristályunk. Csak ki kell menni a barlang elé, hogy a Város tetején lévő tükrök továbbíthassák a jelet. De gyorsan kell cselekedni, nehogy mások kapják el, mint a címzett.

Miután kiléptek az útra, amely a céljukhoz vezetett, elővették a szerkezetet, és Daniel a tenyerében fekvő ékkőre szorította a csatlakozóját. Energia áradt ki belőle. Felvillantotta a fiú szemeit, de a fény ki is hunyt, miután elküldte a masinába pötyögött szöveget:

A 7-es feljárónál vagyunk. S.

Ezután gyorsan eltűntek a feljáró barlangjában, és reménykedtek, hogy az üzenet célba ért.

Mindenkiben ott cikázott a nyugtalanság érzése, nem tudták megmondani, mitől. Talán a hely szelleme okozta, vagy a téma, esetleg éppen...

Abban a pillanatban, amikor erre a tudatra ébredhettek volna, a talpuk alatt remegni kezdett a föld, és olyan félelmetes hangot hallatott, mintha egy hajó akarna alattuk recsegve-ropogva kettészakadni. Hirtelen fel sem fogták, hogy nem tudtak mibe kapaszkodni. Elvesztették testük felett az uralmat, és nekicsapódtak a barlang padlózatának, már ha a hullámozó kőtengert annak lehetett nevezni. Sikoltoztak a meglepetéstől és a félelemtől, de az ijedtségen, a kőpor letüdözésén és kisebb horzsolásokon kívül nem esett más bajuk. Hamar elült a morajlás és a mozgás, mégis egy örökkévalóságnak tűnt ez az idő. Amikor feltápáskodtak, kiköhögték és leporolták magukat, rögtön egymást keresték, mindenki jól van-e. Csak egyvalaki hiányzott.

– Daniel! Hol van Daniel?

Akkor vették észre, hogy a barlang egyik fele beomlott a romos feljárati út mellett, és kis kürtő keletkezett

---

---

benne. Körülbelül két és fél méterrel lejjebb került ott minden, de a Pontik nem azon a területen álltak. Daniel azonban pont ott járt, keresve egy titkos alagutat, ajtót, amikor megmozdult a föld, és ő bezuhanhatott oda, majd a ráömlő sziklák alá szorult. Minden átlagos emberfia ott a helyszínen szörnyethalt volna, de nem egy perallantida, akit védett az amulett.

Az atlantidák egy emberként rohantak a lyukhoz, és akkor fedezték fel, mi történt, amikor a borzalmas látvány eléjük tárult. A félhomályban nehéz volt tájékozódni. Silvio a homlokára erősített egy fejlámpát, hogy jobban lássanak. Annyi egyből bizonyossá vált számukra, hogy Daniel nem volt eszméleténél, a nyakában pedig nem világított a már megszokott türkizkék fény.

– Űristen, Daniel! – sikoltotta Arabella, majd mindenkit megelőzve lemászott hozzá a köveken.

– Arabella, azonnal gyere vissza, instabil lehet ez a lyuk! – kiabálta Susanna.

– De hát nincs meg a medálja! – üvöltött vissza a megszólított, miközben leért a fiúhoz. – Máréiséit sem látom sehol!

– De még jobban beomolhat, és akkor téged is eltemet, te hülye! – sikította a nővére, de nem tudta meggyőzni őt.

– Silvio, segíts! – hívta Arabella végső mentsvárként.

– Lemegyek, nyugalom! – csitította a testvéreket Silvio. – Susanna, kérlek, maradj a gyerekekkel! Bármi van, lehívlak, jó?

Susanna bólintott, mert tudta, úgysem érne el semmit. A hűgát nem irányíthatta már, az eltelt két hónap alatt rájött, hogy nagyon sokat változott. A saját családtagjaihoz

---

---

neki kellett volna elsőként leereszkednie, elvégre orvostanhallgatóként ő segíthetett nekik a legtöbbit, de az Amata srác más volt. Nála valahogy mindig a húga ötletei működtek. A felszíni orvoslás csődöt mondott, de Arabella módszerei nem.

– Sanna, nézd! – rángatta meg az elcsigázott lány karját Daniella, és oldalra mutatott.

Matteo egy hasadék felett állt, és elemlámpájával, amelyet még apjától kapott, bevilágított a résen. A vékony lyuk a földrengéskor keletkezhetett. Egy kőfal választotta el a kürtőtől, olyan volt, mint egy száraz kút. Susanna óvatosan odalépett, és féltőn visszahúzta unokatestvérét, de az nem hagyta magát, hanem elhúzta a kezét.

– Ott van lent az amulett! – És újra levilágított a fénynyel a nyiladék aljára.

Valóban, ott csillogott a kristály a mélyben.

– Hogy jutunk le oda? – aggódott Susanna.

Daniella bociszemekkel nézett rá:

– Én beférek. Hadd hozzam fel! Kérlek!

Igaza volt, ugyanis a rés csak annyira bizonyult tágasnak, hogy egy kislány lemászhatott rajta. Pláne a legkisebb Ponti, akiben valahol, valamikor egy nagymacska veszett el, és aki a bátyja helyett is mászott. Matteo nem volt olyan ügyes faljáró, de annyira erős igen, hogy Susannával együtt biztonságosan leereszék a kishercegnőt, és mellette világítottak is, hogy lássa, hova megy. Hamarosan csak egy fekete pont lett Daniella feje búbja, ahogy haladt le a szűk kőcsatornában az amulett felé.

Silvio és Arabella ez idő alatt az ájult test fölül hordta el a sziklákat, köveket és kavicsokat, amennyire tehették.

Támogasd a munkánkat!

Amennyiben egyetértesz a céljainkkal:

- szeretnéd, hogy minél több magyar nyelven írt magyar könyv szülessen,
- szeretnéd, hogy a fiatalok többet olvassanak, írjanak,
- szeretnéd, hogy külföldön is jobban elismerjék a magyar szerzők írásait,

akkor támogasd te is az MKMT mozgalom céljait, vagy egy adott projekt megvalósítását, lebonyolítását!

Válaszd ki mely projektet támogatod, és akár egy kis összeggel előremozdíthatod a megvalósulását!

<https://mkmt.hu/tamogass>

Facebook oldalunk: facebook.com/mkmtMozgalom
Instagram: <https://www.instagram.com/mkmtmozgalom/>
Levelezési cím: 2049 Diósd Hársfa utca 5/2.
Telefon: +36(30)499-34-77
email: info@mkmt.hu

